

DÍVKA V MLZE

barbora bernátová

VESNICE POD TATRAMI, BRUTÁLNÍ VRAŽDA, DÁVNÉ LŽI...
PŘÍPAD JAKO STVOŘENÝ PRO MRZOUTSKÉHO KAPITÁNA A JEHO CHYTROU KOLEGYNI.

V bohem zapomenuté chatové osadě na východním Slovensku nacházejí dva mladíci zavražděnou ženu. Její totožnost je velkou neznámou. Případ řeší svérázný detektiv David Meizner, věčně nevrlý a nepříjemný sukničkář, který nemá lidi příliš v lásce, a jeho chytrá a věčná kolegyně Ema Kopecká. Aby odhalili totožnost vraha, musejí se společně prodrat pavučinou utkanou z dávných tajemství. Jejich pátrání se však komplikuje ze všech stran.

Drama plné zvrátů a nečekaných událostí se hemží podezřelými postavami z minulosti i současnosti, dávno zapomenutými hříchy, ale i bolestí a utrpením, které musela malá holčička a později mladá žena prožít. Děj nás postupně zavede do malé vesničky pod Tatrami, aby pokračoval do hlavního města a zpět na místo, kde měla hlavní hrdinka nečekanou schůzku se smrtí.

Příběh rozehraný postavami z masa a krve je napínavý až do samotného konce a překvapí nečekaným rozuzlením.

Autorka hází vějičky tak důvěryhodně, že v závěru jsem podezírala snad každého...Doporučuji milovníkům napínavých, dynamických a do detailu promyšlených krimithrillerů!

– www.precitane.sk

DÍVKA V MLZE

Upozornění na citlivý obsah:
Kniha obsahuje pasáže popisující násilí na dětech.

barbora bernátová

DÍVKA
V MLZE

Přeložila Lubica Hricoviniová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Copyright © Barbora Bernátová, 2020

Translation © Lubica Hricoviniová, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-758-0 (ePub)

ISBN 978-80-7625-757-3 (pdf)

ISBN 978-80-7625-298-1 (print)

[illegible]

*Za oknem malého domu padaly sněhové vločky. Sněhová přikrývka křupala místním obyvatelům pod nohama. Vánoce byly za dveřmi, všude vládl klid. Z okolních domů se ozývaly koledy, kterými si lidé čtyři dny před svátky navo-
zovali vánoční atmosféru. Libivé tóny „Tiché noci“ proťal křik novorozence, který přišel na svět s humbukem – tak, jak se sluší a patří.*

Žena vzala plačící dítě do rukou a snažila se zvednout ze studené dlažby. Zapřela se o roh vany, ale nepovedlo se jí vstát. Při každém pokusu se jí smekly nohy na zakřivené podlaze a ona se znovu sesunula na zem.

Do koupelny se skvírou pode dveřmi prodíral prosincový chlad. Se slzami v očích a hlubokými vzlyky si lehla na suché místo, dítě přitiskla k prsům a přikryla zakrvácenými ručníky. Bolesti neustávaly, jako kdyby porod ještě neskončil. Otočila se na druhou stranu, aby holčičku ochránila před studným průvanem. Usnula.

Nad nedalekými lesy začínalo svítat, když se její manžel s boucháním a třískáním vrátil do kuchyně.

„Kde jsi, ty kurvo?!“ Z chodby se ozval křik a přidušený smích. „Už jsi konečně vyplivla toho bastarda?!“

Žena ani na chvílku nepomyslela na bolest v podbřišku a bez váhání se připlazila ke dveřím, aby je zamkla na dva západy.

Dítě vydalo tichý sten.

„Šššš, to nic. Jen buď potichoučku, ať tě neslyší.“ Přitiskla si holčičku blíž k obličeji, aby ztlumila její pronikavý pláč. „Ššš,“ konejšila ji.

Po chvíli dítě opět usnulo. Z kuchyně se ještě několik minut ozývaly nadávky a pak nastalo hluboké ticho. Žena slyšela, jak její manžel dopadl na postel

a začal pravidelně odfukovat. Škvírou pode dveřmi se do koupelny šířil zápach alkoholu, zvratků a moči.

Jen ať spí dlouho, prosím. Jen ať spí dlouho, aby stihl vystřízlivět, pomyslela si žena a lehla si zpátky na studenou podlahu pod umyvadlem.

PRVNÍ KAPITOLA

Ležel jsem na posteli, na hrudi jsem měl položenou neznámou ženskou ruku s ostrými, načerno nalakovanými nehty, které mi zanechaly na zádech hluboké škrábance, a ve slipech jsem při vzpomínce na předchozí noc pocítil sílící erekci. Otočil jsem se na druhý bok a zahleděl se na svůj noční objev. Kdosi mi jednou řekl, že neexistuje nic hezčího než se vzbudit vedle nahé ženy. Proti tomuto výroku jsem nic nenamítal, ale určitý rozdíl v tom, zda se muž vzbudí vedle dlouhohohé modelky nebo teenagerky s obličejem připomínajícím ochozenou podrážku, jsem přece jenom viděl. Holce vedle sebe bych hádal takových devatenáct, nanejvýš dvacet let. Jisté však bylo, že z puberty vyrostla teprve před nedávnem, protože z té trochy mejkapu, kterou si v noci nesetřela o mé bílé povlečení, prosvítaly pupínky akné, jež včera tak šikovně zamaskovala.

Pravděpodobně jsem toho vypil víc, než bylo zdrávo, pomyslel jsem si, když jsem odvrátil zrak od neznámého obličeje. Ty večírky, které pořádá spolužák ze střední, by měli zakázat, jinak umřu na nějakou pohlavní nemoc.

Nemyslete si o mně, že jsem nějaký alkoholik nebo Casanova, který od rána do večera vymetá bary a lanaří nevinné holky do postele.

Ne, nejsem jako každá druhá postava z knížky.

Jsem detektiv.

Jmenuju se David Meizner, je mi třicet pět let, jsem – dá se říct – svobodný a raději si vezmu do postele ženu, kterou sotva znám, než abych měl onanovat nad nechutným pornem.

Abych nevzbudil svoji novou známost, jemně jsem se vymanil z jejího objetí a vstal z postele. Žena se nespokojeně zavrtěla a roztáhla se přes celé lůžko ve snaze udržet v něm co nejdéle teplo mého těla. Neměl jsem v plánu budit ji dřív, než se stihnu obléknout a obout, abych nemusel odmítat její snahu o společnou snídani.

Všechny ženy jsou stejné, i když si přesně to samé dost často myslí o nás chlapec.

Hodil jsem na sebe tepláky a mikinu s natištěným policejním logem na zádech a vzal svého pětiletého československého vlčáka na procházku. Ještě předtím jsem načmáral na papír vzkaz pro tu flundříčku, která se mi válela v posteli. Zněl: *Musím odejít. Napiš mi svoje číslo a já se ti ozvu. Až budeš odcházet, stačí zabouchnout dveře.* Vynalézavé. Třemi větami jsem dosáhl dvou základních věcí. Zaprvé, vzbudil jsem v ní naději, kterou tak zoufale potřebovala, že jí ještě někdy zavolám, i když jsem to samozřejmě vůbec neměl v plánu, a zadruhé, taktně jsem jí naznačil, aby vypadla. Neměl jsem chuť ani náladu potkat se s ní, až se vrátím z procházky. Snad to pochopí. Nepůsobila na mě, že by byla úplně blbá, i když... budme k sobě upřímní. Která holka by dobrovolně vlezla do postele neznámému chlapovi, o kterém nic neví? Klidně jsem mohl být sériový vrah.

Panelák se otřásl v základech, když jsem zabouchl dveře, chtěl jsem ji totiž vytrhnout z hlubokého spánku. (Přece si nemyslí, že se mi bude válet v posteli celý den!) Šel jsem se psem k řece, která se táhla skrz celé sídliště, a za několik desítek minut jsem se ocitl u rozlehlého jezera. Tabule na plotě upozorňovala návštěvníky na zákaz vstupu se psy.

Seru na to, řekl jsem si a spolu s vlčákem jsem přešel na druhou stranu.

Pustil jsem Bruce z vodítka a sedl si na tribunu, odkud jsem měl obvykle perfektní výhled na vodní lyžaře. S cigaretou v ústech – upozorňuji vás, že hulím jako komín – jsem se zadíval na ženský zadek, který se ocitl v mém zorném poli. Maminky s kočárky mě odjakživa vzrušovaly, nedokázal jsem si vysvětlit proč. Zjevně šlo o jakýsi pradávný pud, který má v sobě zakořeněný každý chlap. Všichni bychom se totiž chtěli vrátit tam, odkud jsme přišli.

Žena se na mě nejdřív zešíroka usmála, pořádného chlapa určitě neviděla od oplodnění, a pak se na mě znechuceně zamračila. Mám dlouhé vedení, takže mi chvíli trvalo, než jsem pochopil proč. Můj – za jiných okolností úžasný – pes dřepěl necelý metr od jejího uřvaného děcka a se slastným úsměvem si vyprazdňoval střeva. Otočil jsem se opačným směrem. Tvářil jsem se, že jsem si ničeho nevšiml, a potáhl z cigarety.

No a co? Neměl jsem u sebe igelitové pytlíky, a navíc... Šetřím životní prostředí, tak ať se ta fajnová kráva třeba posere.

Na světě jsem nedokázal pochopit jen dvě věci. Moji kolegyni Emu a ženy, které se za jiných okolností tváří jako biomatky, a přitom jim vadí malé hovínko, které je, mimochodem, přírodní hnojivo!

„Bruci!“ zakřičel jsem na toho zlosyna a slezl z tribuny. Poškrábal jsem ho za ušima a vykročil na opačnou stranu, abych na tu maminku náhodou znovu nenatrefil.

Domů jsem dorazil o tři hodiny později. Naštěstí byl byt už prázdný a postel ustlaná. Na círu papíru přibýlo telefonní číslo a malé srdíčko.

Zavrtěl jsem hlavou a pomyslel si o dívce svoje.

Jediná žena, se kterou jsem si dokázal představit svoji budoucnost, byla moje kolegyně Ema, jenomže ta o mě nejevila sebemenší zájem. Jestli si myslíte, že ji chci kvůli tomu, že jsem ji ještě nedostal do postele, mylíte se. Ema a já jsme už jednou v posteli skončili. Teda ne úplně v posteli, protože tam žádná postel nebyla. Stalo se to před třemi lety na valentýnském večíрку, na kterém jsme byli oba bez partnerů. Zatímco já chodil na podobné akce obvykle sám (jak se říká: „Nač nosit dříví do lesa?“), u Emy to bylo nepochopitelné. Byla to nejkrásnější stvoření, jaké jsem kdy viděl. V ten večer jsme se pořádně opili a skončili na záchodcích. Když jsem tvrdil, že jsou všechny ženy stejné, lhal jsem. Ona není jako ostatní ženy. Je jiná, troufl bych si říct, že výjimečná. Nikdy jsem neslyšel, že by si na něco stěžovala, nepotřebuje od nikoho pomoc (a i kdyby ji potřebovala, nikdy by o ni nepožádala) a v životě jsem ji neviděl brečet, na rozdíl od mé matky, která brečí až příliš často. Ema není žádný shopaholik, nakupování přímo nesnáší

a za to má u mě plusové body. Sní velkou pizzu na posezení a nikdy si nestěžuje, že by po ní přibrala.

Jak málo stačí chlapovi ke štěstí, že?

Po té události na záchodcích si jednoduše natáhla kalhotky, stáhla sukni, aby jí zakryla pevný zadek, a beze slova se vrátila k ostatním.

Takže ještě jednou.

Jestli jste si mysleli, že ji chci kvůli tomu, že jsem ji ještě nedostal do postele, mýlíte se. Chci ji kvůli tomu, že ji miluju. Miluju na ní všechno. Od jejích modrých očí, dlouhých vlasů a zářivého úsměvu až po štíhlé nohy. V noci uléhám do postele a přemýšlím o celém dni. O ní. O tom, co jsem řekl, jak jsem to řekl a jak bych to řekl, kdybych se dokázal vrátit v čase.

Podíval jsem se na papír s růžovým srdíčkem.

Do hajzlu, kde vzala růžovou propisku?

Zahodil jsem ten cár papíru do koše a položil před Bruce velký kus syrového hovězího. Dokud se krmil, využil jsem čas na krátkou sprchu. Ještě stále jsem ze sebe cítil tu holku a nechtěl jsem přijít na nedělní oběd k matce a smrdět psem a sexem.

Co by si o mně pomyslela?

O hodinu později jsem už parkoval na zablácené cestě před dvoupatrovým domem. Když se matka před osmi lety vdala, přestěhovala se s manželem na druhou stranu Košic a mně nechala krásný prostorný byt, o který spolu s právníkem obrala otce. Nestihl jsem si ještě ani odepnout pás a matka už otevírala branku a vítala mě. Kolem ramen měla omotanou ruku mého nového tatínka, který v sobě našel tolik drзости, že mi po svatebním obřadu navrhl, abych jej takto oslovoval.

„Říkej mi táto,“ prohodil na oslavě a spokojeně se cpal punčovým řezem.

Máma na sobě měla slonovinový kostým a tancovala jen několik metrů od nás. Usmívala se na svého nového švagra Sama a konečně byla šťastná. Nechtěl jsem jí to štěstí překazit, ale po otci jsem zdědil prchlivou povahu, a tak jsem se neovládl. Podíval jsem se na novomanžela, přistoupil k němu blíž a tak, aby mě máma neslyšela, jsem

mu pošeptal do ucha, ať na to kurva zapomene. Na svatbě mi dělala společnost Ema. Měla na sobě krásné žluté šaty, které se hodily k její olivové pleti a tmavým vlasům s blondatým melírem. Když jsem jí to řekl, strašně se rozesmála. Mně to tak legrační nepřipadalo. I když mi dal Viktor od té doby pokoj, stále jsem si myslel, že co je moc, to je příliš.

„Ahoj, zlatíčko,“ přivítala mě matka a jako vždy mě i teď objala a vlepila mi vlhkou pusou na tvář.

Zachmuřený Viktor stál za ní. Očividně ani on nezapomněl na mé rázné odmítnutí. Ze slušnosti a respektu k matce jsme si podali ruce jako staří známí. Zavedl mě do kuchyně a nabídl mi židli u stolu. Když jsem si sedal k pečené kachně, nemohl jsem se zbavit pocitu, že tady nejsem vítaný. Jako bych byl host, který přišel poprvé navštívit nové sousedy. Jako bych sem mezi ně vůbec nepatřil. Jako by žena po mé levici nebyla moje matka. Najednou jsem se v její přítomnosti cítil nesvůj. *Opravdu jsme se za těch osm let tak odcizili?* ptal jsem se sám sebe. Časy, kdy mi bylo pět, seděl jsem jí na kolenou, ona mi zpívala a já se smál, byly zjevně dávno za námi. Po trapně tichém obědě následovalo trapné posezení u kávy a matčiny otřepané a – nesmím zapomenout dodat – trapné otázky. Kdy si někoho najdu? Kdy se ožením? Kdy bude babičkou a podobné blbosti, které mi šly jedním uchem dovnitř a druhým ven. Když jsem nervózně dokouřil asi pátou cigaretu, rozhodl jsem se odejít s omluvou, že se necítím dobře. Nabalila mi toho tolik, že pod tíhou všeho toho jídla seděl zadek auta téměř na zemi. Alespoň jsem nemusel vařit, i když jsem to dělal docela rád. Nejraději jsem vařil pro Emu, vždyť, jak se říká, láska prochází žaludkem. V jejím případě to ale jaksi neplatilo. Po těch několika příležitostech, kdy u mě večeřela, by do mě musela být zblázněná až po uši. Nepřipadala mi tak, to tedy určitě ne.

Ale možná to jen dovedně skrývá, namlouval jsem si.

Cestou domů jsem se zastavil v obchodě a koupil si basu svého nejoblíbenějšího piva a maxi balení kondomů. Když jsem vám na začátku naznačil, že nejsem žádný Casanova, lhal jsem. A měli byste o mně vědět ještě něco – jsem lhář. Notorický. Někdy ani lhát nemusím, ale

nemůžu si pomoci. Jednoduše to ze mě vypadne, aniž bych vůbec o čemkoli přemýšlel. Ema mi pokaždé říká, že mi nevěří ani nos mezi očima. To proto, že mě dobře zná. Seznámili jsme se na střední škole, léta jsme spolu seděli v jedné lavici a časem jsme zjistili, že máme stejné zájmy. Oba jsme se přihlásili na policejní školu a nakonec jsme ji taky dokončili. Nic se nezměnilo, jsme o několik let starší a já jsem do ní stejný blázen jako za studií.

Když jsem se blížil k pokladně a prodavačka spatřila, co leží na dně mého košíku, zvedla obočí a přihlouple se zašklebila. Čekal jsem nějakou poznámku typu *To bude noc*, ale překvapila mě, že držela jazyk za zuby. Zaplatil jsem, nečekal na drobné a raději se vytratil. Byl jsem celý nadržенý na to, jak přijdu domů a pustím si ikstou sérii pěvecké show, u které budu popíjet pivo jako starý mládenec a stěžovat si na reklamy každých dvacet minut.

To bylo myšleno ironicky.

Neměl jsem chuť na sex s nějakou mladou roštěnkou, ale vždycky lepší než se unudit k smrti na vlastním gauči.

Zaparkoval jsem ve městě a vešel do nóbl podniku. Nejdřív mě praštila do očí lesklá podlaha, ve které jsem viděl svůj odraz, a pak jsem ji spatřil. Mohlo jí být něco málo přes čtyřicet, seděla sama u barového pultu a v ruku otáčela poloprázdnou skleničku. Dlouhé oranžové vlasy jí padaly na záda a při pohybu hlavou se jí otíraly o bedra. Zavolal jsem číšníka a objednal jí to, co pila. Nečekal jsem dlouho a už se ke mně sunula s novým drinkem. Když si sedala v té krátké sukýnce, odhalila víc, než měla v plánu. Chvilí jsme si nezávazně povídali, chechtal jsem se jejím hloupým vtipům a ona zase těm mým. Tvářil jsem se, že nemám zájem vyspat se s ní a že jsem přišel jen na kus řeči. Neoklamal jsem ji. Všimla si, že jí neustále civím do výstřihu, a po třetí skleničce převzala iniciativu. Přisedla si blíž a položila mi ruku do rozkroku. Chtěla mě. Věděl jsem to podle toho, jak si olízla rty, když pod dlaní ucítila moje přirození. Nevšímal jsem si prstýnku, který měla na levém prsteníčku, a chytil jsem ji za ruku. O deset minut později jsem jí rozepínal zip vzadu na sukni, v hotelovém pokoji s výhledem na gotickou katedrálu. Vzal jsem si ji rovnou na parapetu.

Nejlepší na sexu s vdanými ženami je to, že pro ně je společně strávená noc stejně nezávazná jako pro mě. Nenechají vám sedmnáct nepřijatých hovorů, nebudou vám ve dvě v noci zvonit u dveří, ani na vás hystericky pořvát na ulici.

Domů jsem přišel krátce před půlnocí. Neměl jsem sílu ani jít se vysprchovat. Do vteřiny jsem byl tuhý.

DRUHÁ KAPITOLA

Ze spánku mě vytrhlo zvonění telefonu. Myslel jsem si, že je krátce po šesté, ale ukrutně jsem se mylil. Velké číslice na hodinách ukazovaly 3:35. Měl jsem sto chutí hodit tou hranatou blbostí o zeď a přerušit tak hlas Vince Neila z kapely Mötley Crüe.

Místo toho jsem zvedl mobil a zahuhlal do něj cosi, co se mělo podobat slovíčku *prosím*.

Hlas na druhé straně linky podal stručné hlášení.

Našlo se tělo? Kde? Kdy? O koho jde? V hlavě mi vířily otázky, ale byl jsem ještě rozespálý a neměl jsem sílu je vyslovit nahlas. Vykoktal jsem jen „už jdu“ a vyhrabal se z postele. Co nejrychleji jsem na sebe naházel oblečení, které zůstalo přehozené přes židli, a vyčistil si zuby. Když jsem seděl na záchodě, zadal jsem do navigace souřadnice, které mi právě poslali ve zprávě. Vůbec jsem neměl ponětí, kde se to místo nachází, ani jak se tam dostanu. Měla to být nějaká chatová oblast kdesi v lese mezi Košicemi a Trebišovem.

Vyběhl jsem z domu a nakráčel k parkovacímu místu, které jsem sice neměl vyhrazené, ale všichni v paneláku věděli, že je moje, a kvůli dobrým sousedským vztahům se tam neodvážili parkovat. Stál jsem tam jako solný sloup a čuměl na lampami osvětlené prázdné místo. Úplně se mi vykouřilo z hlavy, že jsem auto nechal před hotelem a domů se vrátil taxíkem. Zavolał jsem Emě. Zastihl jsem ji na cestě, ale nedělalo jí problém se otočit a vrátit pro mě. Postával jsem pod stromem a potahoval z cigarety, když mě osleplila světla jejího žlutého

brouka. Přešel jsem ke dveřím spolujezdce a svalil se na sedadlo vedle své krásné kolegyně.

„To ti nepomůže, jen mi to tady bude ještě víc smrdět,“ upozornila mě Ema, když jsem se chystal na sebe vystříkat aspoň půl flakonu voňavky, kterou mi koupila k narozeninám.

Měla pravdu, a i když jsem smrděl jako týden nevětraná hospoda v centru města s názvem *Nositel řádu práce*, nechtěl jsem překrýt Emínu kokosovou vůni.

„Kde máš auto?“ vyzvídala.

Zalhal jsem, že jsme to včera u matky přehnali s pitím, takže jsem ho nechal zaparkované před jejím domem.

Samozřejmě mi nevěřila.

Vyjeli jsme ze silnice třetí třídy na výpadovku E58. Kromě jednoho nočního spoje a dvou aut, které osvětlovaly vozovku dálkovými světly, byla cesta liduprázdná. Zastavili jsme na semaforu, který v tuto brzkou ranní hodinu fungoval, a vyměnili si pohledy. Její krásné modré oči si mě přeměřovaly od hlavy až k patě.

„Vypadáš otřesně,“ konstatovala suše a usmála se.

Nemohl jsem na to nic říct, protože jsem věděl, že má pravdu. Spal jsem necelé tři hodiny, takže jsem musel působit jako mátoha. Kromě toho jsem byl úplně vyždímaný a oteklý z množství alkoholu, který jsem v noci vypil. Vrátil jsem jí úsměv, i když nebyl ani zdaleka tak atraktivní jako ten její, a zadíval se na silnici před námi.

Když jsme dorazili na místo, bylo krátce po čtvrté ráno. Ema zaparkovala před závorou, před kterou stála další auta, a společně jsme vykročili do sychravého, mlhavého rána. Nesnášel jsem podzim, déšť a silný vítr. Vlastně jsem nesnášel ani zimu, a o létě bych raději pomlčel. Jediným normálním ročním obdobím bylo jaro, které jsem už pořádně dlouho nezažil. Ve svém názoru na podzim jsem se utvrdil ve chvíli, kdy jsem v botách za téměř dvě stě eur šlápl do bláta. Nadával jsem jako pohan a snažil se setřást tu odpornou hmotu z kožených podrážek. Když se mi to konečně povedlo, zvedl jsem hlavu a spatřil Emu o několik desítek metrů před sebou, jak kráčí k jedné z chat. Doběhl jsem ji a společně jsme zastavili před policejní páskou. Tmavé

ráno osvětlovaly jen majáky policejních aut, z chaty vycházeli technici oděni v bílých kombinézách a vedle v sanitce seděli dva kluci, kterým záchranář, soudě podle jejich stupidního výrazu, píchl něco na uklidnění.

„Ti dva ji našli?“ zeptala se Ema chlapa, který se u nás zastavil, a zapnula si bundu.

Byl to Adam Solčanský, krajský prokurátor, který měl dohlížet na to, zda pořádně a v mezích zákona děláme svoji práci. Dobrý chlap, asi jediný normální prokurátor, kterého jsem znal, upovídaný a vždy usměvavý.

„Mhm,“ přitakal, vyfoukl cigaretový dým a přešel k třičtvrtělitrové sklenici od zavařeniny, aby do ní odhodil nedopalek.

„Chudáci. Musel to pro ně být pořádný šok,“ politovala je Ema. „Nedokážu si představit, že by se něco takového stalo mně.“

„Já taky ne,“ souhlasil s ní prokurátor.

Ema byla odjakživa taková – litovala každého a za všech okolností. Zvykl jsem si. I když jsem s tím měl zpočátku sakramentský problém, nakonec jsem si přece jen zvykl. Nemohl jsem si však odpustit sarkastickou poznámku, že to jsou kurva naši podezřelí!

Oba se na mě podívali způsobem, který říkal, že o takovéto možnosti ani náhodou nepřemýšleli. Nahlas jsem si odfrkl a přešel k dodávce, ve které seděl technik. Podal mi bílou kombinézu, a zatímco jsem se do ní soukal, sledoval jsem ty dva pobudy. Měli přes sebe přehozené flísové deky a klepali se jako ratlíci. Nevěděl jsem, jestli zimou nebo strachem.

„Tohle nedokážete předstírat,“ bránila je Ema. „Musel bys být moc dobrý herec.“

„Možná máš pravdu,“ uznal jsem, když jsem si prohlédl jejich vystrašené obličej. „Ale spoléhat na to nebudeme. Znal jsem psychoopaty, kteří by to dokázali zahrát.“ Vzpomněl jsem si na spolužáka ze základní školy a otrásl jsem se.

„Připravení?“ zeptal se technik a nadzvedl policejní pásku.

Když jsme s Emou přešli na druhou stranu chatky, všiml jsem si, že zadní dveře jsou otevřené dokořán a jeden z techniků z nich snímá

otisky. Obešli jsme ohniště a úzkým průsekem mezi stromy jsme vstoupili do lesa. Pod nohama nám praskaly promáčené větve, ze země se zvedala ranní mlha – bílá a plná tajemství se nám proplétala pod nohama. Čím hlouběji v lese jsme byli, tím větší tma nás halila. Museli jsme rozsvítit baterky, abychom viděli, kam šlapeme. Po několika minutách chůze tmavým lesem nás oslepily blesky fotoaparátu, které protínaly ustupující šero. Když jsem rukama rozehnal mlhu, v dálce jsem spatřil psovoda pročesávajícího okolí a techniky, kteří dokumentovali místo činu. Opatrně jsme přešli kolem desítek nalezených stop a zastavili se před úzkým potůčkem protékajícím lesem.

Nad mrtvým ženským tělem stáli soudní lékař s asistentem.

Zaregistroval jsem, že kámen vedle oběti je pozvracený, a ihned jsem se na to zeptal kolemjdoucího technika. Utrousil jen, že se k tomu přihlásil jeden z nálezců mrtvého těla, a pokračoval v cestě. Zadíval jsem se na oběť a vůbec jsem se tomu klukovi nedivil.

Žena před námi mohla být kdysi hezká, ale s rozbitým obličejem, vyraženými zuby a zsinalým tělem v počátečním stadiu rozkladu se tomu dalo jen stěží věřit. Oběť zahaloval šedý opar dýchající mlhy, která se plazila kolem jejích hnědých vlasů, nahých prsou a končetin, jež měla svázané stahovací páskou.

Periferně jsem spatřil, jak se Ema zdráhá podívat na tělo. Svářila se v ní zvědavost, odhodlání, ale i nechuť. Nakonec se přemohla, zvedla zrak od svých zablácených bot a zadívala se na purpurově našedlou mrtvolu.

„Odkdy tady leží?“ zeptal jsem se lékaře, který seděl na bobku vedle těla, abych odvrátil pozornost od kolegyně, která se málem pozvracela.

Doktor si pečlivě uhladil vousy schované pod rouškou a zrovna se mi chystal odpovědět, když ho vyrušili technici. Ustoupil jsem od mrtvoly, abych jim umožnil vyfotografovat tělo, a podíval jsem se na Emu, která si u pusy přidržovala papírový kapesník. Když mi spěšně naznačila, abych se odvrátil, přešel jsem pohledem zpátky na technika, který z těla odstranil vrstvu listů a pak ženu vyfotil.

„Prosím, je jen vaše,“ prohodil, když skončil, a ztratil se za hustým porostem keřů.

„Tak se podívejme, co tady máme...“

„Vypadá jako umělá, jako by předtím ani nebyla živá,“ poznamenala Ema spíš sama pro sebe, čímž lékaře přerušila.

„Ano, to je tím...“ a rozhovořil se o tom, jak se po smrti uvolňují svaly, vyhlazují vrásky a podobné kecy. Moc jsem ho nevnímal. Zakončil to: „Fascinující, že?“

Že prý fascinující... Tak bych to teda určitě nenazval.

Lékař se na mě podíval zpoza brýlí, jako by mi četl myšlenky, a pak pokračoval: „Jde o ženu ve věku třiceti až čtyřiceti let. Předběžnou příčinou smrti bylo uškrcení.“ Ukázal na fialový prstenec táhnoucí se kolem celého obvodu krku a na popraskané žilky v očích. „Ten, kdo ji zabil, ji předtím pořádně zřídil.“

„Byla znásilněná?“ zeptala se Ema a ukázala na zbídačené tělo. To, že oběť byla domlácená, nám bylo jasné už při pohledu na její vyražené zuby, zajímalo nás spíš to, co nebylo vidět na první pohled.

Z keřů vedle nás vylezla půlmetrová užovka a plazila se směrem k nehybnému tělu.

„Vyloučit to nemůžu.“ Lékař se odmlčel, mezitím větvíčkou nadzvedl hada a jemným pohybem ruky jej odhodil do zurčícího potůčku. „V oblasti pochvy jsem našel semeno, ale jestli šlo o znásilnění, nebo dobrovolný pohlavní styk, vám budu moct říct až po pitvě. Dobu úmrtí vám taky řeknu přesněji až po pitvě, ale hádal bych, že smrt nastala před... hm... osmi až devíti hodinami...“

„Takže mezi osmou a devátou večer?“ ujišťoval jsem se, když jsem si to v hlavě přepočítal, a přitom jsem sledoval hada, kterého unášel slabý proud vody.

„Pravděpodobně,“ odvětil lékař s přehnaně soucitným úsměvem a nařídil asistentovi, aby zabalil tělo do černého pytle. Dioptrické brýle visící na měděné šňůrce svěsil na hrud' a odhodil chirurgické rukavice do plastového pytle. „Zastavte se u mě ve čtyři odpoledne, ne dřív. Do té doby mám výuku se studenty medicíny, ale pak se do toho můžeme pustit,“ zakončil, zaklapl hnědý kožený kufřík a mávl nám na pozdrav.

O několik tichých minut později jsme jej následovali ven z lesa. Už cestou jsme si s Emou rozdělili úkoly. Zatímco ona šla prohléd-

nout chatu, ve které oběť pravděpodobně žila, já jsem se zastavil u sanitky.

Kluci seděli bez hnutí a tupě civěli na neurčité místo kdesi za mými zády. Nevšímal jsem si zdravotníkovy nesouhlasu a obrátil se na jednoho z nich. Toho, který vypadal jako menší neandertálec.

„Jak se jmenuješ?“

Kluk ke mně pomalu otočil hlavu. „Tomáš,“ pronesl téměř nepřítomně.

Ukázal jsem bradou na druhého. „A on?“

„Lukáš,“ zněla odpověď.

Fajn, Tomáš a Lukáš. Aspoň si to člověk snadněji zapamatuje. Měli u mě plusový bod za to, že jim rodiče nedali některé z těch stupidních jmen jako Maxmilián, Sebastián, Damián nebo podobný „ián“. Zapálil jsem si cigaretu a nabídl klukovi, který byl jakžtakž při smyslech.

„Ještě mi nebylo osmnáct,“ zamumlal vystrašeně, ale v koutcích úst se mu hromadily sliny.

„No a? Vypadám snad jako tvoje matka?“ zeptal jsem se a natáhl směrem k němu ruku s krabičkou. Tomáš chvíli uvažoval, zda ho náhodou nechci nachytat, ale nakonec se naklonil blíž ke krabičce a vytáhl z ní dvě cigarety. Jednu jsem mu připálil, druhou si zastrčil za ucho. „Kolik je vám let?“

„Mně je patnáct a Lukášovi bylo v sobotu šestnáct,“ odvětil.

„Takže jste přišli oslavovat?“

„No...“ zdráhal se. „Tak trochu.“

„Jste tady jen vy dva?“

„No to určitě,“ zhrozil se. „Rodiče by nás nikdy nepustili samotný. Musela s náma jet i moje babička, ale ta je úplně grogy. Vzala si nějaký prášky na nervy a zapila je pivem. Už se ji pokoušeli vzbudit, ale je totálně mimo.“

Hezký, pomyslel jsem si, spolehlivý dohled. „Co jste dělali v lese ve tři ráno?“

Tomášovi zaskočil dým a rozkašlal se. Trvalo to několik vteřin, a když se přestal dusit, byl v obličeji bledý. „Lukášovi se udělalo zle a chtěl se nadýchat čerstvého vzduchu.“

„Proč se mu udělalo zle?“

Kluk chvíli váhal, ale nakonec přece jen nevydržel čelit mému léty vycvičenému detektivnímu pohledu a zeptal se: „Jestli vám to řeknu, slibujete, že z toho nebudeme mít problémy?“

Přeměřil jsem si oba pubertáky od hlavy po paty. Vzhledem k jejich oblečení a tupým výrazům museli být ve třídě šikanovaní. Ale spoň za mých školních časů by takové retardy, jako jsou tihle dva, ostatní spolužáci pořádně potrápili. Hoši s tlustými brýlemi a v o číslo větších manšestrákách skýtali o krátkých desetiminutových přestávkách vítané odreagování.

„Slibuju.“

„Dobře... Když babička usnula, ukradli jsme jí čtyři plechovky piva a trochu jsme se napili. Lukášovi se udělalo zle a museli jsme jít ven, pro případ, že by se mu chtělo blejt.“

Zvedl jsem jedno obočí a vstřebával Tomášovo *šokující* přiznání.

„Jak dlouho jste tady?“ zeptal jsem se.

„Kde tady?“ nechápal Tomáš.

„Myslím na chatě. Kdy jste přijeli?“

„Ahá,“ zatáhl s výrazným východoslovenským přízvukem. „Přijeli jsme v pátek po škole. Dnes bysme měli jet domů, přijede pro nás táta.“

„Jste bratři?“

„Ne, spolužáci,“ odpověděl pohotově.

„Co jste dělali celý víkend, nenudili jste se tu?“ prohodil jsem suše a rozhlédl se kolem. Všiml jsem si jen dvou hřišť, která časem zarostla plevelem, velké haly s vytlučеныmi okny a několika neudržovaných umývárén.

„Ani ne. Tady si člověk vždycky najde nějakou zábavu.“

„Například?“

Tomáš se rozhlédl kolem. „Tam za chatou je houpací síť. A za tamtou zas domeček na stromě. A za chatou, kde bydlela ta mrtvá ženská, je velký pódium. V létě je pod ním plno hadů.“

„Znali jste ji?“

„Koho?“

„Přece tu ženu.“

„Ach, ani ne. Nikdy předtím jsem ji tady neviděl, ale možná je to dcera nebo vnučka starý Havírový. To je kamarádka mý babičky – ta chata jí patří. V sobotu odpoledne jsme šli na houby a tehdy jsme si jí všimli. Seděla u ohniště a četla knížku. Byla fakt hezká... Hodně se podobala mý spolužačce Simoně,“ pletl jazykem.

S přivřenýma očima jsem se na kluka zadíval. „Sledovali jste ji i včera?“

Při slově *sledovali* Tomáš znehybněl. „Ne, proč?“

Neodpověděl jsem. „Nikdo jiný už tady není?“

„Hm, teď ne,“ odvětil opatrně, a ještě opatrněji si mě přeměřil. „Lidi sem jezdí většinou jen v létě. Někteří tady i bydlí, ale momentálně jsme tady byli jen my a ta... žena.“

„Hm,“ zamumlal jsem. „Víte, že sledovat cizí lidi je neslušné?“

„Stalo se to jen jednou, přísahám.“

No jasně, pomyslel jsem si, ale místo abych to vyslovil nahlas, jen jsem přikývl. „Nevšiml sis v okolí někoho cizího?“

Tomáš se zamyslel a po krátké odmlce potřásl hlavou. „Myslím, že ne.“

„To ty ses tam v lese pozvracel?“

Chlapec sklopil hlavu a uši mu zrudly hanbou. „Ne, to Lukáš.“

Podíval jsem se na toho druhého, který byl stále pod vlivem sedativ. „Dobře. A kde máte chatu?“

„Tam,“ ukázal rukou na asfaltovou silnici, která se táhla do kopce a mizela za zatáčkou. „Nahoře na kopci. Odsud není vidět.“

Zadíval jsem se na místo, na které zamířil ukazovákem. „Dobře, nechám vás už na pokoji,“ rozloučil jsem se s Tomášem a rozběhl se za Emou, která zrovna vycházela z chaty. „Tak co? Našli něco?“

„Žádné stopy po krvi, jestli narážíš na tohle, ani stopy po zápasu. Nenašlo se žádné oblečení, hygienické potřeby nebo kabelka, žádné doklady ani mobil. Na první pohled se zdá, že v chatě nikdo nebydlel, ale koš byl plný odpadků a vedle dřezu kopa neumytého nádobí.“

Zakopl jsem o betonový obrubník a zanačoval. „Nevíme, o koho jde?“

„Ne.“ Ema mi pomohla udržet rovnováhu. „Musíme se spolehnout na to, že bude evidovaná v některé z databází, jinak nám nezbyde než se obrátit na média, aby nám s identifikací pomohla veřejnost.“

Doufal jsem, že ke druhému řešení se nebudeme muset uchýlit. Nesnášel jsem novináře. Míchali se do věcí, do kterých jim vůbec nic nebylo, a nakonec vždycky všechno posrali, i když se vehementně snažili pomoci. Ta jejich přílišná snaha mě rozčilovala.

Překročil jsem louži a následoval Emu k autu. „Za chvíli se setkáme s novým šéfem, těšíš se?“ nadhodil jsem.

Nemůžu tvrdit, že jsem byl nadšený ze setkání s novým nadřízeným, ale nedovedl jsem si představit nic horšího než předchozího ředitele odboru kriminální policie, takže jistou radost jsem pociťoval.

„Je mi to jedno,“ odvětila nezáživně Ema. „Pořád to bude šéf a pořád bude mít o několik hvězdiček víc než ty nebo já a dá nám to patřičně najevo.“

Svatá pravda. Jak jen jsem nesnášel ty, kteří zastávali vedoucí funkce. Vůbec jsem nechápal, jak jsem se mohl nechat zaměstnat v policejním sboru, když jsem neuznával žádné autority. Už na policejní škole jsem s tím měl kolosální problém, zejména když nás nutili salutowat na chodbách. Nejednou jsem byl kvůli tomu u ředitelky, která mi dávala pořádně zabrat. Stará pizda!

Otočil jsem se zpátky k osvětlené chatce a podíval se na hodinky.
5:54.

A mohl to být tak pohodový den.

Na mé naléhání mě Ema vysadila před bytem. Neměl jsem v plánu seznámit se s novým šéfem v zablácených botách a propoceném tričku. Kromě toho jsem se musel vysprchovat a něco sníst. Když jsem s ručníkem omotaným kolem pasu vylezl ze sprchy, zavolał jsem mámě, jestli bych k ní nemohl přivést Bruce, protože to dnes vypadalo na pořádně dlouhý pracovní den.

Souhlasila, prý se alespoň nebude nudit.

Moje máma byla léta v invalidním důchodu, za což mohla děkovat mému biologickému otci, a celé dny trávila okopáváním Viktorovy

zahrady a uklízením Viktorova domu. Když jsem si to jednou jen tak sám pro sebe řekl, vyznělo to, jako by si z ní Viktor udělal služku, a to mě naštvalo.

Co si o sobě myslí? Moje matka mu nebude skákat kolem zadku!

Zároveň jsem si musel přiznat, že kdyby matka nebyla zaměstnaná zahradou a domácností, častěji by mě otravovala s vnučaty, a to jsem opravdu nepotřeboval.

Asi bych měl Viktorovi spíš poděkovat.

Byl jsem z toho zmatený.

Jednou jsem mu chtěl nakopat za to, že mi spí s matkou a udělal si z ní otrokyni, jindy jsem mu byl vděčný, když jsem na mámině obličeji po letech viděl úsměv.

Vytáhl jsem z chlebovky plísni prorostlý chléb, vydlabal z něj zelené kousičky a namazal je máslem. Zatímco jsem jedl, vyndal jsem z mrazáku maso pro psa a hodil ho do tašky. Nikdy jsem matce nedovolil, aby Bruce krmila něčím jiným než syrovým masem. *Nesmím zapomenout jí to důrazně připomenout – žádné vařené kosti z nedělní polívky, ani vylehávání v posteli.* Před očima se mi zjevil její zklamaný výraz, že nebude moct Bruce rozmazlovat podle svých představ.

Oblékl jsem se a zavolal si odvoz. Taxikáři se nelíbilo, že jsem nastoupil do auta i se psem, a aby mi to dal najevo, pindal celou cestou k náměstí Osvoboditelů. Když jsem vystupoval a naklonil se k okýnku, zaslechl jsem, jak si stěžuje na psí chlupy, které zůstaly na sedačkách.

„Co prosím? Asi jsem vás špatně slyšel,“ vyštěkl jsem zostra.

Taxikář si mě nevšímal. „Dělá to sedm eur,“ zabrblal a nastavil přede mě chlupatou ruku. V duchu jsem polemizoval, zda ty chlupy na zadním sedadle jsou opravdu z mého psa, nebo opadaly z toho orangutana.

„Sedm eur?“

„Dvě eura příplatek za psa,“ dodal.

Vydřiduch. Z peněženky jsem vytáhl papírovou desítku a neochotně mu ji podal.

Chvilí se prehrabával v ledvince. „Nemáte to akorát?“

Typický, pomyslel jsem si. Spoléhá se, že mu ty tři eura velkoryse nechám, ale já nejsem žádnéj zasranej Santa Claus! „Jestli nemáte

drobné, tak tamhle je stánek. Paní prodavačka vám určitě s radostí rozmění,“ poučil jsem ho a hloupě se zašklebil.

Taxikář znovu něco zamumlal a peníze přece jen vytáhl z ledvinky. Vrátil mi tři eura, jako by o ně nejevil žádný zájem, a nastartoval. Bez pozdravu jsem přešel na druhou stranu ulice a nastoupil do auta, které jsem včera v noci nechal před hotelem.

Odvezl jsem Bruce k matce, důrazně jí vysvětlil, aby mu nedovolila válet se na posteli, a pak jsem zamířil do práce. Ještě před odchodem jsem si stihl všimnout, jak se Bruce motá kolem fenky německého ovčáka z vedlejší zahrady.

Nikdy jsem nerozuměl větě: *Jaký pán, takový pes.*

Až doteď.

Projel jsem závorou a zaparkoval na parkovišti naproti budově krajského ředitelství policejního sboru. Tato stavba měla své nejlepší časy dávno za sebou, o čemž svědčila oprýskaná fasáda a stará zamřížovaná okna v přízemí, nemluvě o popraskaných schodech, na kterých jsem si párkrát málem zlámal vaz. Jediná moderní vymoženost tohoto historického artefaktu byly posuvné dveře, které se automaticky otevřely, jen co jsem se k nim přiblížil.

Za recepčním stolem seděla Vousatka, tedy Žaneta. Všichni kolegové na oddělení jí říkají Vousatka (samozřejmě kromě Emy, která tvrdí, že je to urážlivé), protože má knír jako Hercule Poirot. Tak dobře... Trochu jsem to s tím popisem přehnal. Kdysi si to rozdávala s mým dnes už bývalým šéfem.

Kriste, zase jsem si nedovedl vysvětlit, jak mohl přefíknout *tohle*, když měl doma tak hezkou ženu.

Vousatka držela v rukou jakýsi debilní ženský magazín s Julií Robertsovou na titulní straně – v jejím zájmu jsem pevně doufal, že čte článek o depilaci – a ani pohledem o mě nezavadila. Bez pozdravu jsem zamířil k výtahu, zmáčkl knoflík s číslem čtyři a čekal, než se ten starý krám rozjede. Čas jsem si krátil prohlížením v zrcadle připevně-

ném na stěně. Probdělá noc a brzké vstávání si vyžádaly svoji daň. Pod očima se mi vytvořily tmavé kruhy ve tvaru olympijského loga. Propleskal jsem si tváře a vyšel na tichou chodbu, kde za jiných okolností obvykle panoval čilý ruch.

Zatukal jsem na mahagonové dveře s prázdnou cedulkou, na které donedávna stálo *pplk. Mgr. Peter Dubiny – ředitel odboru kriminální policie*, a bez vyzvání jsem strčil hlavu do mezery mezi pootevřenými dveřmi a futrem.

Ve výhledu na nového šéfa mi bránila Emina rovná záda. Stála před stolem, ruce měla založené za zády, na sobě zelené kalhoty, jež jí obepínaly kulaté pozadí a ve kterých vypadala tak fantasticky. Otočila se a mně na malou chvíli pookřálo srdce.

„Prosím, jen pojdte dál,“ ozval se za Emou vysoký ženský hlas doprovázený klepáním podpatků na dřevěné podlaze. Vykoukl jsem za svojí nádhernou kolegyní a zadíval se na naši novou nadřízenou. Na vteřinu mi proběhlo hlavou, že si ze mě někdo pořádně vystřelil, že se jedná o nepovedený žert. Nešlo o to, že mi mělo rozkazovat opačné pohlaví, ale...

S ústy dokořán jsem civěl na ruku, kterou mi žena podávala. Vlasy měla sepnuté na temeni hlavy a lícní kosti jí lemovaly dva zvlněné oranžové pramínky.

Na sobě měla tutéž károvanou sukni jako včera v noci, akorát si vyměnila halenku za novou, s ještě hlubším výstřihem.

„Gabriela Solčanská,“ představila se a vystrašeně se na mě podívala. Doslova jsem slyšel, jak jí vynechal jeden úder srdce. Naším setkáním byla překvapená stejně jako já... jestli ne o něco víc.

„David Meizner,“ zakoktal jsem.

Solčanská? opakoval jsem si v duchu. To jméno mi bylo nějak povědomé. *Kde jen jsem ho už slyšel?* ptal jsem se sám sebe, než mi to konečně docvaklo.

„Vy jste příbuzná Adama Solčanského, toho prokurátora?“ *Jsou si docela podobní*, namlouval jsem si. *Možná jsou sourozenci.*

„Ano, Adam je můj manžel,“ prohodila nervózně a stále mi mačkala ruku v pevném sevření. Měl jsem pocit, jako bych ji strčil do svěráku.

Nasucho jsem polkl. Báł jsem se otočit k Emě, abych nemusel čelit jejímu podezřívavému pohledu. Určitě se z našeho chování dovítípl, že cosi není úplně v pořádku. Ustoupil jsem o krok vzad, abych se vymanil ze sevření šéfciny studené ruky a očima jsem zabloudil ke zlatému prstýnku.

Manželka Adama Solčanského? Co to má znamenat? Adam se nikdy nezmínil, že je ženatý – nebo ano? Do prdele! Měl bych víc poslouchat druhé a nezajímat se jen o sebe.

Naše nová nadřícená se posadila na kancelářskou židli (zřejmě aby se jí nepodlomila kolena), odsunula papíry na okraj stolu a vyzvala nás, abychom si sedli naproti.

Za denního světla není vůbec přitažlivá, uvědomil jsem si. Vlasy měla oranžové jako zapadající slunce a protáhlým obličejem připomínala spíš kobylu než lidskou bytost.

Opřela se a dlouhé prsty poskládala do stříšky. Pohled věnovala výlučně Emě, na kterou se i usmívala. Naše naoko první seznámení nezahrála úplně dokonale. V kanceláři panovala nepřijemná atmosféra, která byla doslova hmatatelná. Byl jsem si jistý, že Ema něco tuší, a v hlavě se mi točily mozkové závity ve snaze vymyslet věrohodnou výmluvu, která by zakryla mé nestandardní chování. Neměl jsem v plánu přiznat, že jsem si to v noci rozdal s prokurátorovou ženou. Nadále jsem se vyhýbal Emině pohledu, i když jsem tím určitě přiléval oleje do ohně. Nakonec se otočila k Solčanské a začala ji informovat o tom, co jsme se dozvěděli na místě činu. Nevnímal jsem ani jednu z nich, pohledem jsem bloudil po kanceláři. Od pátku se místnost výrazně změnila. Na oknech byly nové žaluzie, parapet zdobily různobarevné květináče s orchidejemi a v rohu místnosti stála skříň s knihami a tlustými pořadači. Stůl byl úhledně uklizený, nekupily se na něm žádné zahnědlé složky ani obaly od pizzy či okoralé jídlo, jak tomu bývalo zvykem u starého šéfa. Ve vzduchu se vznášela vůně čisticího prostředku a ostrého parfému Solčanské. O notebook se opírala fotka s manželi Solčanskými. Adam na ní objímal svoji ženu. Vypadali jako šťastný pár – háček byl v tom, že šťastná žena by nepodvedla svého muže s někým, koho neznala ani

hodinu. *Anebo jo?* O manželském soužití jsem nevěděl zholá nic. *Jak jen se z toho vyvolíknu?*

„Davide?“ bouchla do mě Ema a vyrušila mě tak z vymyšlení únikového plánu.

„Ano?“

„Ptala jsem se, co jste se dozvěděli od svědků, kteří našli tělo,“ ozvala se šéfka a poprvé se zatvářila pobaveně. Všimla si, že jsem z našeho nečekaného setkání pořádně rozladěný, a dobře se bavila. Jen škoda, že neviděla sama sebe ve chvíli, kdy jsem vešel do kanceláře – určitě by se v ní krve nedořezal.

„Hm, pardon. Trochu jsem se zamyslel.“ Pištivě jsem se zasmál, až Solčanské vyskočilo obočí ke kořínkům vlasů. Periferně jsem zahlédl, jak nade mnou Ema hanbou koulí očima a sklání hlavu. „Ehm, no...“ pokračoval jsem a zopakoval jim výpovědi kluků. Řekl jsem všechno, na co jsem si vzpomněl.

„Dobře, ale stejně je předvolejte. Z výsledku je třeba pořídit oficiální zápis,“ poučila nás jako školáčky.

Ema přikývla a já jsem ji bez přemýšlení napodobil.

„Teď, jestli mě omluvíte, mám ještě jednu schůzku.“

„Do háje, co to mělo znamenat?!“ vystartovala na mě Ema, jen co jsem za námi zavřel dveře.

Nahodil jsem svůj nejnechápatější výraz. „Nic, proč?“ A pokračoval jsem dál v chůzi.

Ema mě chytila za rameno a zatarasila mi cestu do kanceláře. „Přestaň mi lhát do očí. Ty jsi s ní něco měl, že jo?“

Zahleděl jsem se do jejích modrých očí a v tu chvíli jsem si uvědomil, že jestli řeknu pravdu, zklamám ji. Netušil jsem však proč. Proč by ji mělo ranit, že jsem se vyspal s jinou ženou? Jestli mě paměť neklame, byla to ona, kdo se mnou nechtěl mít nic společného. Odůvodňovala to tím, že kdyby nám náhodou vztah nevyšel, nikdy víc by z nás nebyli stejně dobří přátelé. Šlo přesně o to, co jsem říkal

na začátku – nerozumím jí. Nechce mě, ale když přiznám, že jsem spal se Solčanskou, bude schopná týden se mnou nemluvit. Nezbyvalo mi tudíž nic jiného než zas a znova lhát.

„Jsi normální? To máš o mně opravdu tak nízký mínění?“ zatvářil jsem se uraženě. Odmalička nás přece učí, že nejlepší obrana je útok.

Chvilí se mi zdálo, že jsem ji svou odpovědí zaskočil, potom však sklesle pronesla: „Bohužel tě znám, Davide. Přefikneš všechno, co má díru – takže moje odpověď je: Ano, mám o tobě nízké mínění. Jestli jsi s ní spal, nikdy ti to neodpustím.“

„Cože?!“ zvolal jsem, až mi hlas přeskočil do falzetu. *Zdá se mi to, nebo Ema skutečně žárli?*

„Slyšel jsi dobře,“ odfrkla a zmizela za dveřmi toalety.

Do kanceláře se vrátila o dobrou půlhodinu později. Sedla si na židli a položila si nohy na stůl, téměř se špičkami dotkla těch mých. Z batohu vyndala rohlíky, tresku a ruské vejce, které vzápětí posunula přede mě. Věděla, co mám rád. A tohle ruské vajíčko z bufetu jsem přímo miloval.

„Dobrou chuť,“ popřál jsem jí, když jsem se natáhl pro jídlo. Dalo mi zabrat, abych se neušklíbl.

Několik následujících hodin jsme buď seděli, překládali papíry z jedné strany na druhou, anebo probírali případ. Ve dvanáct jsme využili své právo na polední přestávku. Když jsme se vrátili, na recepci nás čekali Tomáš s Lukášem v doprovodu tří dospělých lidí.

„Dobrý den,“ promluvil jeden z dospěláků nesměle. „Přišli jsme kvůli tomu předvolání na výslech,“ dodal a chytil Tomáše za rameno.

„Prosím, pojdte za mnou.“

Zavedl jsem je k vzrjícímu výtahu a vyvezl se s nimi do čtvrtého patra. Ema se rozhodla jít po schodech, vzhledem k tomu, že výtah byl pětimístný a už i já jsem v něm byl nadbytečný. Všiml jsem si, že poslední dobou přestala používat výtah – jediným možným vysvětlením bylo, že se chtěla udržet ve formě, protože klaustrofobií určitě netrpěla.

Když jsme se šnečím tempem konečně vyvezli, Ema už stála přede dveřmi kanceláře.

„Prosím, posadte se,“ pokynul jsem pětičlenné skupince a sám jsem se usadil na židli u počítače.

Tomáš, kluk, se kterým jsem si povídal nad ránem, si sedl naproti. Jeho rodiče zůstali stát za ním. Otec si nahlas povzdechl a povzbudivě se na kluka usmál. Lukášův otec naopak nebral ohledy ani na syna, ani na Tomášovu těhotnou matku a obsadil poslední volnou židli. S rukama překříženýma na prsou se na mě znuděně zadíval. I když jsem ho neznal a za tři minuty společně stráveného času neřekl ani slovo, s jistotou jsem o něm mohl říct jedno: Je to arogantní blbec, který si o sobě moc myslí. Prozradil ho nejenom povýšenecký pohled, ale i oblek za nemalé peníze a naleštěné boty, kterými demonstroval svoji nadřazenost.

Zvedl jsem zrak k Lukášovi a všiml si, že má oči opuchlé od pláče. Na levém víčku měl navíc ještě modrající krevní podlitinu. *Ráno tam určitě nebyla.* Zaťal jsem pěsti a vzpomněl si na svého otce, který mně i matce *zpřijemňoval* život stejným způsobem. Ema si toho všimla, teplou dlaní mi přejela po zádech a vrátila mě zpátky do kanceláře, k výslechu. Zнала moji minulost, takže se právem obávala mé reakce. Posunula kolečkovou židli na druhou stranu stolu a nabídla ji Tomášově matce.

„Já postojím,“ oznámila Ema a zamračila se na Lukášova otce, který se beze studu rozvaloval na měkké židli, zatímco žena ve třetím trimestru stála necelý metr od něj.

„Děkuju,“ řekla těhule a s manželovou pomocí se usadila.

Utřel jsem si umaštěné prsty do vlhčeného ubrousku a vysvětlil jim, proč se museli dostavit osobně. Když jsem skončil, Lukášův otec se předklonil, podíval se na náramkové hodinky, informoval nás o tom, že nemá moc času, a požádal, ať sebou laskavě hodíme.

Probodl jsem ho pohledem a možná bych mu i řekl něco moc *příjemného*, ale všiml jsem si, jak Ema nenápadně pokývla hlavou. Naznačila mi tím, abych byl zticha. Poslechl jsem. Ovládl jsem se. Nejenom kvůli ní, ale i kvůli Lukášovi. Nechtěl jsem, aby si jeho otec později vylil zlost na synovi, ale musel jsem se fakt hodně držet. Měl jsem co dělat, abych mu neřekl něco pěkně peprného, a vůbec mi nepomáhalo, že se Lukášův otec zubil od ucha k uchu.

„Nemějte obavy,“ vyplivl jsem na něj neochotně a věnoval mu falešný úsměv. „Všechno je v pořádku. Nejdřív si popovídáme s Tomášem a až pak s vaším synem,“ pomstil jsem se mu v mezích toho, co jsem si mohl dovolit, a sledoval, jak jeho obličej mění barvu z hnědé na purpurovou.

„To v žádném případě,“ vyštěkl. „Nebudu čekat, spěchám do práce. Vyslechněte nejdřív Lukáše a pak toho druhého.“

„Tak aby v tom bylo jasno hned od začátku,“ zavrčel jsem a mírně zvýšil hlas. „Tady rozhoduju já, ne vy! Řekl jsem, že si nejdřív popovídáme s Tomášem, a až pak s vaším synem. Můžete počkat venku,“ dodal jsem, když chtěl Lukášův otec znovu protestovat, a rukou jsem ukázal na dveře. „Můžeme začít?“ zeptal jsem se, když jsme v kanceláři zůstali jen já, Ema a Tomáš s rodiči. Kluk přikývl a já se pustil do výslechu. Začal jsem formalitami, jako jsou jméno a příjmení, datum narození a adresa trvalého pobytu, pak jsem přešel k podstatným věcem.

Výslech Tomáše Szaba však nepřinesl nic převratného. V podstatě mi jen zopakoval to, co mi stihl říct už ráno. Jedinou novinkou pro mě byly údaje o *starý* (jak ji nazval Tomáš) Havírový – ženě, jíž patřila chata. Tomášův otec musel kvůli tomu volat svojí matce, která celý incident prospala pod vlivem prášků. Zřejmě byla stále ještě mimo, protože mu chvíli trvalo, než z ní vydoloval adresu a telefonní číslo Havírové. Nejraději bych natahoval čas, abych pořádně potrápil Lukášova otce, ale vzhledem ke stavu Tomášovy matky jsem výslech po hodině ukončil.

Jen co Szabovi otevřeli dveře a vyšli z kanceláře, vpadl do místnosti Lukášův otec. „Konečně,“ neodpustil si drzý tón a bez vyzvání se posadil.

Zakoulel jsem očima, schválně, aby to viděl. Čekal jsem, jak zareaguje, ale naštěstí mlčel. Otočil jsem se k Lukášovi. „Tvoje jméno?“

„Lukáš Rozhoň,“ odvětil kluk, když si sedl na volnou židli vedle otce.

Rozhoň? To jako fakt? Nahlas jsem si odkašlal, abych zakryl smích, který jsem jen stěží zadržel. Mé pobavení neušlo ani Emě, ani Lukášo-